

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 478/2017-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Brezno v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 56/2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 56/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 56/2015 zo 6. júla 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 120/2015 z 8. decembra 2015 za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 212 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2 a 4 a § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Trestného zákona nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 a pol roka. Zároveň okresný súd zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 133/2014 zo 4. marca 2015.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 To 120/2015 z 8. decembra 2015 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 50/2016 z 26. októbra 2016 tak, že vyslovil porušenie zákona v neprospech sťažovateľa, dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Krajský súd vo veci opätovne rozhodol uznesením sp. zn. 5 To 126/2016 zo 6. decembra 2016, ktorým odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 56/2015 zo 6. júla 2015 zamietol. Uznesenie krajského súdu zo 6. decembra 2016 napadol sťažovateľ dovolaním doručeným okresnému súdu 20. decembra 2016. Dovolanie sťažovateľ podal z dôvodu, že uložený trest považuje za nezákonný, pričom zároveň požiadal okresný súd o ustanovenie obhajcu pre dovolacie konanie argumentujúc tým, že jeho majetkové pomery mu neumožňujú zvoliť si obhajcu. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 56/2015 z 12. júna 2017 ustanovil sťažovateľovi obhajkyňu JUDr. Máriu Stahovcovú, ktorá sťažovateľa obhajovala aj v prechádzajúcom dovolacom konaní.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti zároveň vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 34/2016 z 2. mája 2016 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 189 ods. 2, § 41 ods. 2, § 36 písm. k) a l), § 37 písm. h) a m) a § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ, ako aj prokurátor sa práva podať odvolanie proti označenému rozsudku po jeho vyhlásení vzdali, t. j. konanie vedené pod sp. zn. 1 T 34/2016 bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už právoplatne skončené.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „Obraciam sa na Ústavný Súd so sťažnosťou o posúdenie ústavy, vo veciach pre ktoré som bol odsúdený až na 7,5 roka. A trest 2,5 roka som dostal samostatne. Nepozdáva sa mi to, že Súd mi to nedali do jedného trestu. Trest považujem za neprimerane prísny. Namietam nezákonnosť postupu súdov. Ďalej namietam aj prieťahy v konaní nakoľko som podal dovolanie cez Okr. súd v Brezne 20. 12. 2016 a rozhodlo sa o tom, že mi prideliť obhajcu až v mesiaci Júl. Teda za tieto prieťahy požadujem adekvátne odškodnenie. Taktiež by som chcel povedať že Súd rozhodovali o výške trestu len preto, že som už bol v minulosti trestaný. Mám zato, že to je diskriminujúce a porušenie mojich práv, podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ustavy Slovenskej republiky.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

Sťažovateľ namieta, že trest v trvaní 2 a pol roka uložený mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 56/2015 zo 6. júla 2015 je neprimerane prísny a navyše mu podľa jeho názoru mal byť uložený „jeden“ trest spoločne (sťažovateľ má zrejme na mysli „súhrnný trest“, pozn.) za skutky posudzované v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 3 T 56/2015 a sp. zn. 1 T 34/2016.

Z listu obhajkyne JUDr. Stahovcovej zo 6. júla 2017 adresovaného sťažovateľovi, ktorý tvorí prílohu tejto sťažnosti, vyplýva, že dovolacie námietky sťažovateľa (už predtým doručené okresnému súdu 20. decembra 2016, pozn.) sa týkajú práve uloženého trestu, ktorý sťažovateľ považuje za nezákonný.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť a aj sa domáha využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 To 126/2016 zo 6. decembra 2016, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 56/2015 zo 6. júla 2015 zamietnuté, podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa dosiaľ nerozhodol. Právomoc najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti (namietané porušenie základných práv podľa 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd neprimerane dlho rozhodoval o ustanovení jeho právneho zástupcu na účely dovolacieho konania, keďže rozhodol o ustanovení obhajcu sťažovateľovi na jeho zastupovanie v dovolacom konaní až po takmer 6 mesiacoch od podania dovolania (20. decembra 2016, pozn.).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa o podaní dovolania a rozhodnutí okresného súdu o ustanovení obhajkyne vyplývajú z uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 56/2015 z 12. júna 2017, ktorého fotokópia tvorí prílohu sťažnosti.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). V prípade, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú (m. m. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05 atď.).

Aplikujúc citovanú judikatúru na vec sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania okresného súdu o ustanovení obhajcu sťažovateľovi na jeho zastupovanie v dovolacom konaní v trvaní takmer 6 mesiacov síce nie je optimálna, ale zároveň nejde o také prietahy v konaní, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Ústavný súd taktiež vzal do úvahy, že ide o ustanovenie právneho zástupcu vo veci, ktorá je už právoplatne skončená, a navyše v čase doručenia sťažnosti už k ustanoveniu právneho zástupcu došlo.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017